

ПРОТІВНО НА ТАМ ЗАПОВѢДЬ.

Нин не престаживамы там заповѣдь, когда призы-
 вавамы оумѣрши те святін. Понѣже това призваніе
 на святін те, спорѣдъ разумъ атъ на благочестіва та
 наша цѣрковь, весьма ѣ различно ѿ призваніе Божіе.
 Призывавамы Бога, ѿ Спасителя нашего Исуса Хри-
 ста, като върховна Господа, ѿ Всемогуща на вси те
 вѣщы съдържителя: а святін те, като неговы служите-
 ли, но които съ него ѿбитавятъ въ блаженна та вѣ-
 чность. Призаніе то Божіе состои да приведемъ въ
 нижайше покореніе оумні-атъ нашихъ дѣхъ на величество-
 то Божіе, ѿ да оутвърдимъ всичка та си надежда на
 него: а призваніе то на святін те состои въ това,
 да присоединимъ наши те молитвы, съ ихъны те. За
 да подтвърдимъ това доволно, трѣбва да приведемъ
 въ примѣръ това, какъ святін те ещѣ сѣще въ той-
 зи живѣтъ молилися за другы, ѿ тін сами ѿмали по-
 трѣба за себеси ѿ молитвы те на другы, както ѿсно
 това съ види, (въ Рим: еі. л. ѿ въ в. Ворн: л. і. ѿ
 въ Філіппіс: л. д. ѿ въ Дѣян: вї. е) То великі наче по
 смѣрть: то есть когда святін те съ съ приближили
 ѿнѿ ѿ сзединили съ Бога, ѿ не престанно съ наслажда-
 вятъ съ негово то лицѣ! Не ѣ възможно, да небы ѿмали
 желаніе за спасеніе то на всѣте вѣрны, които съ ѿ-
 крыты предъ Бога. И когда това ѣ така, то каква
 противность може да бжде, за да сзединимъ наши
 те молитвы, ѿнѿ желаніе то за спасеніе то наше,
 съ желаніе то ѿ молитвы те на святін те: на примѣръ